

В УКРАЇНІ ВЕЛИЧАВО
СВЯТКУВАЛИ ВЕЛИКДЕНЬ

Київ. (В. Котильницький). — Віруючі УАПЦ Києва в цьому році провели Богослуження у двох храмах: у церкві св. Покрови на Подолі і в церкві св. архистратига Михаїла на території Музею Архітектури і Народного побуту в Пирогові. Обидва храми мають безпосереднє відношення до української культури. Св. Покровський храм побудований у стилі українського бароко, архітект Іван Григорович-Барський. Величність і урочистість цієї церкви не можуть не замилувати своєю красою. А храм святого Михаїла називається також «козацьким» і ця назва говорить сама за себе.

У цей день біля церкви святої Покрови ще задовго до великодньої відправи зібралась велика маса народу. Розмовляли про національно-релігійний рух, який шириться по Україні, про великодні відправи, які вдалось в цьому році, через усі перепони і труднощі, служити в двох храмах.

Вгоді 11-й вечору в церкві святої Покрови почалась відправа, яку служив о. Юрій. Не зважаючи на те, що храм був переповнений, а велика кількість бажаючих стояла на подвір'ї, чекаючи своєї черги увійти в церкву, порядок був винятковий. Під час великодньої Богослуження серед віруючих була переважно молодь. Їхні молитви були зворушливо ширі. Один студент Художнього Інституту сказав: «Я почув тут молитву до Бога своєю рідною українською мовою, і почув, що тут моляться не за російську державу, а за Україну».

Після Богослуження о. Юрій вголосив проповідь, в якій звернув увагу, що цей храм ще не наш, але дух України воскрес і ніхто не зможе зупинити його і воскресіння Української Автокефальної Православної Церкви.

З великою увагою вислухали зібрані на Богослуженні величодне послання Митрополита Мстислава, яке прочитав о. Юрій. Прочитав він величодний приквіт Архiepіскопа Іоана, в якому зокрема сказано, що наша радість сьогодні особливо велика, бо ми маємо змогу вперше святкувати Світле Христове Воскресіння у своїй самостійній Українській Православній Церкві.

Церкві. Владика Іоанн висловив радість, що після довгих літ страждань та неволі воскресла наша рідна Українська Церква, заснована святим рівноапостольним князем Володимиром, виплекана сонмом наших святих, вистраждана подвигами святих мучеників, бережена гетьманами і козаками. Всім відомо, говорив у своєму привітанні Архiepіскоп Іоанн, що в часах нашого національного зростання, яке наш народ мав в період Київської Русі, Галицько-Волинського князівства і Козацької держави, ціла і своя національна Православна церква. Тому цілком закономірно, що в теперішній час, коли прийшла хвиля нового національного відродження, відроджується і Українська Автокефальна Православна Церква.

Потім у Свято-Покровській церкві було відправлене ще ранкове Богослуження, яке почалося о 7-й ранку. Після того відбулось урочисте хрещення отрокувців Диня, а потім освячення синьо-жовтого прапора.

Великим святом стало урочисте посвячення у храмі св. Покрови кобзарських інструментів — гітар і бандур. Це посвячення традиційне для українців — так робили наші предки, але доки комуністична влада не знищила повністю кобзарів в Україні. Тепер кобзарство знайшло нащадків опору в УАПЦ, бо Російська Православна Церква, коли ще УАПЦ не відділилась, не тільки відмовлялась на прохання кобзарів посвячувати їхні інструменти, але навіть відмовлялась відправити бодай одну Панахиду по знищених советською владою кобзарях. Після посвячення кобзарських інструментів було проголошено утворення цеху традиційного кобзарського мистецтва, який фактично діяв уже протягом півтора року при допомозі неформальних кобзарів.

(Закінчення на стор. 4)

КОНЦЕРТ В ЧИКАГО

Чикаго. — Тут в суботу, 5-го травня, в год. 7-й вечору, відбувся фестиваль пісень і танку у участю місцевих ансамблів. Концерт відбувся в залі школи Лейн Тек. Додаток призначений на фонд Товариства Сприяння НРУП.

Західня преса пише про
чорнобильську катастрофу

Вашингтон. — Чимало американських газет і журналів відмітили, більшими ніж меншими статтями, четверту річницю атомової катастрофи в Чорнобилі і звернули увагу на страшні наслідки для населення України і Білорусії, в першу чергу від атомової радіації.

Почитний американський журнал «Ю.С. Ньюс енд Ворлд Репорт» також помістив у числі з 7-го травня коротку, але багатомовну, замітку, нагадуючи світові про катастрофальні наслідки вибуху на четвертому блоці атомового реактора і численні жертви, які загинули під час вибуху і після того, від численних хвороб, в першу чергу від лейкозів, пістерія різних видів, раптового запалення легенів та інших застрашуючих хвороб і деформацію новонароджених дітей і звіряч. Сотні тисяч громадян України і Білорусії постраждали від цієї катастрофи, — пише згаданий журнал, а чимало загинуло у перших днях після вибуху. Урадова статистика продовжує говорити про 31 особу, які померли від радіації, але Юрій Шербак, письменник, прихильник Зеленого світу, член Верховної Ради Української ССР, говорить у своїй книжці про 300 померлих. Ніхто, очевидно, не згадує про тих осіб, яким зробив операцію американський лікар-спеціаліст д-р Роберт Гейл, але вони усі померли, бо здалось немає рятунку від хвороб спричинених атомовою радіацією.

Алярмуючі сигнали, статистика про поширення хвороб, які охоплюють чимраз більше осіб не тільки в так званій чорнобильській зоні, але й поза нею, перетворили цю екологічну справу у політичну проблему, бо як пише журнал, «українські націоналісти у принципі засуджують побудову атомових і електронічних станцій на густо заселеній території України».

Десять тисяч демонстрів минулого тижня проти натикання цих станцій в Україні і Білорусії, домагалися закриття чорнобильських реакторів, більшої опіки над хворими, жертвами Чорнобилі і суду над відповідальними за катастрофу особами, які не тільки не подбали про забезпечення реакторів, але навіть не повідомили своєчасно населення про радіаційну загрозу.

Немає навіть сумніву, кажуть екологи, що Советський Союз, навіть при добрій волі, не зможе дати собі сам ради з цією проблемою. Одна річ є говорити про схвалення Верховною Радою 26 б. дол. призначення на переселення з чорнобильської зони додаткових 200,000 осіб, загрозованих радіацією, а друга річ — звідки взяти ці гроші. Навіть самі советські керівники в Кремлі признаються, що під теперішню пору буде дуже трудно витратити таку астрономічну суму на ряткування населення. Крім того медицина в СРСР ще недостатньо познайомила з хворобами, які виникли в наслідок атомової радіації в Москві, а також обидві республіки, УССР і БССР, вже почали звертатись за допомогою до Заходу.

Журнал закінчує свою замітку тривожним твердженням, що навіть через рік тяжко буде встановити бодай приблизні наслідки хвороб від атомової катастрофи, яка трапилася чотири роки тому.

В Грузії Церкву звільнено від податків

Тбілісі, Грузія. — Рада міністрів Грузії прийняла рішення, згідно з яким служби релігійних культів республіки звільнені від податків. Згідно з цією постановою, від податків звільнено релігійні видавництва, монастирі, єпархіяльні управління, духовні навчальні заклади, групи віруючих та їхні парафії.

Рада міністрів Грузії прийняла це рішення на бажанні вірних та громадськості республіки. Громадяни Грузії в переважній більшості є православними. До останнього часу духовенство і Церква зобов'язані були платити великі податки, які становили третину місячної платні. Особливо в тяжкому становищі були співаки церковного хору, заробітна плата яких не перевищувала 50-60 карбованців на місяць.

Звільнення від податків дасть Церкві змогу вкласти ці гроші в розвиток матеріальної і духовної культури, утримувати та охороняти унікальні пам'ятки архітектури, монастирі та займатися доброчинною діяльністю.

Гартфорд, Конн. — Громадський комітет, створений з організації Гартфорду, влаштує в неділю, 6-го травня, в залі Українського Народного Дому святочну академію для відзначення 40-ї річниці героїчної смерті ген. хор. Тараса Чупринки. В програмі ампел ветеранів українських військових формацій та молодечих організацій, святочна доповідь, яку виголосить ред. Роман Рахманін, виступ хору «Діброва» під диригентурою д-ра Олесь Кузьми і декламації та інсценізація у виконанні молодечих організацій Пласт і СУМА.

Речиталь М. Волянської

Нью Йорк. — Український Музичний Інститут влаштує тут в суботу, 5-го травня, дипломний речиталь Марії Волянської (сопрано) класу сольового співу — Л. Фултон-Корсон. В програмі твори С. Людкевича, Брамса, Вольфа, Пушкінського, Форе, Туріна. Музичний супровід Івана Колодиля. Речиталь відбудеться в УІА, 2 Схід 79-та вул. Початок о год. 7-й вечору.

Р. ЧЕЙНІ ПЕРЕДБАЧАЄ ПАДІННЯ
М. ГОРБАЧОВА

Вашингтон. — Виступаючи на телебаченні, секретар Департаменту оборони ЗСА Річард Чейні заявив, що не вірить в реальність економічних реформ, запропонованих Михайлом Горбачовим, і передбачив, що найближчим часом нинішній советський генеральний секретар-президент буде усунений від влади.

Р. Чейні в загальних рисах повторив власні твердження, зроблені рік тому. Уже тоді вони викликали явне незадоволення адміністрації. Нині, напередодні зустрічі на вершині, подібні висловлювання секретаря Департаменту оборони, на думку політичних коментаторів, тим більше викликають незадоволення в Білому Домі і Державному департаменті.

Чейні мотивував свої передбачення тим, що Горбачов знову відмовляється прийняти закон про економічну реформу. На думку Чейні, в Советському Союзі необхідні екстремні заходи. Повільність Горбачова може привести до того, що, сповна до хаосу триватиме, а загальне становище і далі погіршуватиметься.

Взявши до уваги незадоволення Джорджа Буша і Джеймса Бейкера, Чейні дещо зм'якшив тон своїх висловлювань, однак продовжує твердити, що, будучи секретарем Департаменту оборони, він зобов'язаний дбати про безпеку країни і не забувати, що на зміну Горбачову може прийти маніяк з мілітаристським нахилом.

Разом з тим, Чейні ухилився від прямих коментарів з приводу того, що президент Дж. Буш відмовився від економічних санкцій проти СРСР у зв'язку з подіями в Литві.

Ніби підтверджуючи прогнози Чейні, газета «Правда» надрукувала в понеділок, 30-го квітня, короткий звіт про стан советської економіки. Як подає газета, за перший квартал цього року в країні скоротилося виробництво, а одночасно збільшились внутрішні заборгованості, торговельний дефіцит і інфляція.

ЗБОРИ У ФІЛАДЕЛЬФІЇ

Філадельфія. — У неділю, 6-го травня, в год. 5-й по полудні тут відбудуться збори Товариства Прихильників НРУП. На зборах доповідатиме ред. Осип Зінкевич член Екзекутиву Народного Фонду Допомоги Україні.

Гартфорд, Конн. — Представники відділів УНСОЮстей Коннектикут на річних зборах Округу, які відбулись тут в залі УНДому 18-го лютого ц.р., перебрали одноголосно головою Округу д-ра Михайла Снігуровича, висловлюючи йому та цілій Окружній Управі признання за виконану працю. Разом з ним до складу Управи були обрані: Тиміш Мельник — заступник голови, Тарас Сливинський — секретар, Григорій Гіна — касир, Степан Тарасюк, Дмитро Стець, Василь Романішин та інж. Ігор Гайда — члени Управи, а до Контрольної комісії — Володимир Василенко, Володимир Глова, Степан Михайлишин та Ірина Олійник. Почесним головою Округу був обраний раніше та ним залишився проф. Іван Телюк.

Голова Округу д-р Михайло Снігурович відкрив збори, привітав учасників наради, а зокрема головного секретаря Володимира Соханя, та зарядив одностайну мовчанку для вшанування померлих членів, в тому в першу чергу покійного Якова Нестерука, який був заступником голови Округу.

Для ведення нарадами обрано президентом В. Василюшина, а секретарем Олександра Рудницького. Крім них до президії запрошено д-ра М. Снігуровича, проф. І. Телюка та В. Соханя.

Протокол з попередніх зборів Округу, що його відчитав секретар тих зборів Т. Сливинський, затверджено

(Закінчення на стор. 4)

У Москві маніфестація
перетворилась у протест

Москва. — Як повідомляють кореспонденти, такої демонстрації Красна площа ще не бачила: в колонах йшли тисячі людей, викрикуючи «Геть КГБ!», «Свободу Литві!» На думку кореспондента газети «Вашингтон Пост» Дейвида Ремніка, Кремль не хотів, щоб «неформали» влаштували у великих містах паралельні демонстрації, як це сталося 7-го листопада минулого року, і дозволили всім бажаючим брати участь у першотравневій демонстрації.

Як повідомив Д. Ремніков перший секретар Московського міського комітету партії Юрій Прокоф'єв, участь у нинішній демонстрації була цілком добровільною. Демонстранти могли принести зі собою будь-які лозунги, крім, як він висловився, «антиконституційних». Агентство АП наводить приклади лозунгів, які несли або викрикували учасники демонстрації на Красній площі: «Ми хочемо жити, а не існувати!», «Нині блокада Литви, завтра — Москви!», «Геть імперію червоного фашизму!», «Горбачов! Припини душити литовський народ блокою!».

«Горбачов! Руки геть від влади!», «Соціалізм? Дякуємо, не треба!», «КПСС — в опозицію!» Як пише Ремнік, досі советологи уважно вивчали порядок, в якому піднімалися на трибуну мавзолею советські лідери, намагаючись «вирахувати» таким способом розташування сил у керівництві. Але нині

місце поряд з Горбачовим займав ліберальний економіст Гавриіл Попов, не так вибраний головою Мської ради Москви. За словами Ремніка, пресстиж КПСС продовжує падати. Лише в Москві за перші три місяці цього року з партії виійшло 6,000 осіб. «Якщо ми не навчимося розуміти і захищати інтереси народу, ми будемо змушені перейти в опозицію», сказав Прокоф'єв американцям. Якщо найближчим часом у житті людей не настане поліпшення, то в наступних виборах вони можуть взагалі не голосувати за КПСС і вона опиниться в меншості. Прокоф'єв передбачує, щоб партія розколеться, а радикальні її члени створять соціал-демократичну партію на зразок західноєвропейських.

Горбачов та інші партійні лідери дивилися на натовп з явною байдужістю, хоч сам генеральний секретар-президент постукував пальцями, як він робить завжди, коли хвилюється. Горбачов і його колеги залишили трибуну за 20 хвилин після початку демонстрації.

На думку кореспондента АП Браяна Брамлі, першотравнева демонстрація в Москві показала, що в країні напруженість незадоволення у зв'язку з браком докорінних економічних змін. Горбачов, мабуть, хоче використати протести, щоб протривати через партійних функціонерів більш радикальну економічну реформу.

Папа критикує ізраїльських поселенців

Рим. — Папа Іван Павло II гостро виступив проти політики ізраїльського уряду, яка передбачає поселення новоприбулих до Ізраїля жителів в усіх місцях окупованої території, включно із старою ділянкою міста Єрусалиму, у якій скупчені більшість християнських церков різного віроісповідання. Він критикував також поселенців, які, згідно з твердженням ізраїльського уряду, без дозволу захопили мешканцевий комплекс, який складався з чотирьох будинків і поселився там разом зі своїми родинами. Пізніше виявилося, що новопоселенці отримали навіть від урядової агенції 1.8 міль. дол. допомоги для того, щоб вони могли започаткувати нові поселення жителів у старому місті, яке фактично належить до трьох релігій — юдаїзму, християнства і вірних мусульманського віроісповідання.

Коли проти поселенців почали протестувати міжнародні чинники, ізраїльський уряд хотів хитро-мудро відпекатись, кажучи, що поселенці зайняли згадані будинки самовільно без згоди уряду і суду. Християни у старому місті Єрусалиму позамікали свої святині на один день на знак протесту проти ізраїльської політики насадження нових колон.

Минулого тижня ізраїльський верховний суд наказав поселенцям покинути комплекс будинків, але дозволив 20-ом охоронникам і працівникам залишитись на місці з метою доглядання будинків поки нижча судова інстанція не вирішить цієї справи.

У СВІТІ

УРАД ЗСА ПЕРЕСТЕРІГ Ізраїль, що коли його уряд відкине запропонований державним секретарем Джеймсом Бейкером план у справі започаткування мирових переговорів з палестинцями, то це може взагалі перекласти всі плани на замирення на Близькому Сході. Речниця Державного департаменту Маргарет Таттлверт ствердила, що Уряд президента Джорджа Буша є заурядовим останнім заявляючи прем'єр-міністра Іцхака Шаміра, в яких він обіцяє свою відмову прийняти план Бейкера.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ ТА офіційні чинники Сальвадору заявляють, що розслідування вбивства шістьох єзуїтських священників не пішло ні на один крок вперед від арешту в січні військових членів армії. Полковник Гільермо Альфредо Бенавідес Морено був у той час начальником військової школи та командиром військових відділів округу, в якій вбито священників. Він і досі ув'язнений, не зважаючи на обурення його військових колег. Офіційні чинники стверджують, що немає жодних доказів про участь інших військових старшин в цьому злочині. Все ж таки суддя, що займається цією справою, планує розглянути та пересилити натяки, що високі військові старшини намагались цю справу затіати. Президент Крістіані та його прибічники підкреслюють факт, що арешт полковника Бенавідеса вказує на серйозність трактування цієї справи урядом Сальвадору.

Срібний ювілей пластових шкіл

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Справді це, що може усім видаватися парадоксом, може бути правдивим. Про це пригадують нам наші гості, що мають до діла з пластовою молоддю, підготовляючи рік-річно для неї окремі вишколи широко вже відомі під назвою «Лісова Школа» — для пластунів і «Школа Булавних» — для пластунок.

Для підкреслення цього дивного ювілею до редакції «Свободи» приходить пластунок-сеніор Петро Содоль і старша пластунка Лада Ліщинська і це вперше, що організатори цих вишколів хотіли б поділитися своїми думками, своїм досвідом і планами із ширшою читачкою публікою.

Нам не приходить багато випити наших гостей про способи та підготовки цих вишколів, бо вони нам з «практики» добре знаві. Але хоча «Лісова Школа» вперше організована у 1964 році, а «Школа Булавних» на три роки пізніше, то обидва ці вишколи для інструкторів та булавних літніх пластових таборів мають за собою довгі роки досвіду і десятки молодих людей, випускників цих «шкіл», що сьогодні займають провідні місця у пластовій організації, так в ЗСА як і в Канаді, а то й в інших країнах, з яких приїждять ті пластуни, бо бажать цей

Л. Ліщинська і П. Содоль розповідають про вишкільні табори Пласту.

«славний» вишкіл закінчити. Відзначка «ЛШ» або «ШБ» на рукаві пластової сорочки — це гордість багатьох молодих пластунок, хоча от перші з перших років існування вишколів вже тепер давно перейшли вік старшого пластуна і стали батьками родин, добрим професіоналістами і активістами в громадському житті.

Тому це, що «Лісова Школа» вже другий рік відзначає свій «срібний ювілей», а «Школа Булавних», як пристало на жіноч, трохи молодша, це факт, який лише вказує на тяглість пластового виховання і послідовність організаторів. А

ті прикмети саме сьогодні в 1990 році і, маємо надію, в найближчих роках буде потрібні та важливі з уваги на події в Україні та велике зацікавлення там пластовою працею. Організатори висловили в часі відвідин надію, що може вже на чергове літо будуть в тих вишколах учасники з України та вже хоча б тому треба їх послідовно продовжувати, щоб досвід тих, які його перейшли, а сьогодні навчають молодших за себе, не пропав безслідно.

Оба міжкращові вишколи, які надіються в цьому році мати учасників з Аргентини, Німеччини і може

(Закінчення на стор. 4)

В АМЕРИЦІ

ІЗ ЯВНИМ НЕБАЖАННЯМ Адміністрації підтримати Литву наростає обурення консервативів, включно з тими, які були вірними прихильниками Рональда Регана. Сенатор Гордон Гамфрі консервативний республіканець з Нью Гемпшир проводить паралель в діяльності Президента між Китаєм та подіями в Литві: «Тоді нас також казали бути терпеливими». Він підкреслює, що його терпінню прийшов кінець, коли минулого тижня президент Джордж Буш не жив жодних заходів у підтримку Литви. «Це була та остання соломинка», — сказав Г. Гамфрі. «Я думаю, що Президент робить помилку. Найбільше мене вражає те, що президент вказує на американський народ, в інтересах якого він діє. Але, мені здається це не так». Учасники приватних зборів кількох сотень консервативних лідерів, які відбулись минулого тижня, стверджують, що надвечірня грізний тон зборів відображає незадоволення консервативних лідерів та їх серйозне застороження над «хоренем» напрямку, в якому діє Адміністрація. Все більше консерватистів говорить про Адміністрацію Дж. Буша, як про «Адміністрацію Нелсона Рокефеллера, яка ніколи не існувала».

СВОБОДА

FOUNDED 1993

Svoboda ISSN 0274-6964 is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, 100 M. H. Hrynivskyi Street, Jersey City, N.J. 07310.
Svoboda (201) 434-0237 FAX (201) 434-0238
Бюро УНУ в Вашингтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscriptions: 1 year \$40.00 6 months \$22.00 3 months \$12.00
UNA members 1 year \$15.00 Change of address \$1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to Svoboda, 100 M. H. Hrynivskyi Street, Jersey City, N.J. 07310.
Svoboda (201) 434-0237, (201) 434-0238, (201) 434-0236
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Двосічна політика Москви супроти Литви

Від 11-го березня 1990, коли парламент Литви прийняв історичну постанову виступити із СРСР по нинішній день, — замало часу, щоб оцінювати пов'язані з цією постановою події з історичної перспективи. Щойно часом виявиться, хто діяв правильно, хто помилявся і що в цьому конфлікті з Москвою можна було передбачити та що було для творців акту з 11-го березня ч.р. несподіванкою. Але вже й тепер можна ствердити деякі незмінні правди. Наприклад: незмінний імперіалістичний гін Московщини без уваги на її режим. У 1940 році Москва військовою силою окупувала й згодом анексувала три балтійські держави. У своїй конституції признала право всім 15-ти складовим республікам виступити з Союзу. Коли ж Литва заявила, що прагне скористати з того права, чи пак зажадала повернути їй пограбовану суверенність — Горбачов спершу переводив війну нервів, опісля економічну блокаду. Другою правдою є подиву гідна незламність духу у великій більшості литовського народу. Не тільки із газетних інформацій, але й на телевізійних екранах можна довідуватися про холоднокровність цього 4-мільйонного народу, як він приймає й далі приймає вияви „сильної руки“ Москви. У неділю, 29-го квітня (показувано на каналі „7“) тисячі мешканців Вільнюса безжурно проходилися, — велика концертна зала була вщерть повна: оркестра грала сонату Бетговена. Знаменитий знавець відносин у СРСР, кореспондент „Нью Йорк Таймсу“ Бил Келлер інформує із Вільнюса (число з 29-го квітня), що ця політика Горбачова двоюко обернулася проти кремлівського диктатора. Поперше, хто з литовців ще вірив, що Горбачов поставиться до державної самостійності Литви так, як поставився до усамостійнення шістьох советських сателітних держав — помилявся. Стрижнем політичного світогляду Горбачова було і є неділимство, прикметна риса також царату. Патріотизм литовців сполучений з ненавистю до Москви знайшов такий трагічний прояв, як самогубний акт протесту 50-літнього литовця, що облив себе газоліною і підпалив сірником перед великим театром у Москві.

Користь для Литви з економічної блокади, яку завів Горбачов, ця що литовці уперше зрозуміли, що вони, ставши дійсно незалежними, мусять економічно залежати тільки від самих себе. Тому вони холоднокровно прийняли припинення дозову газоліну. Литовський уряд сам негайно завів неіснуючу там харчову карткову систему. Громадяни колишніх сателітних країн були прикро заскочені труднощами у переході від контрольованої економічної системи на вільний ринок: безробіття, зріст цін, інфляція. Горбачов несповідо помір литовцям познайомитися з деякими тими труднощами вже тепер і навчитися переборювати їх.

Терпеливість литовців, вірність принципів незалежності поруч із готовістю йти на якийсь компроміс з Москвою — дала добрі наслідки. В п'ятницю минулого тижня литовський президент Вітаутас Ландсбергіс отримав дуже ввічливого листа за підписами французького президента Франсуа Мitterана і німецького канцлера Гельмута Коля, з просябою, щоб Литва, не віраючися своєї державної незалежності, пішла на „діалог“ з Горбачовим щодо можливого якогось компромісу. Коментатор „Нью Йорк Таймсу“ робить розумну завагу, що той лист дав можливість і лідерам Литви і Кремля „зберегти обличчя“, що вони не упокоїлися, а пішли на руку демократичному Заході. Речники обох сторін привітали того листа і у вечірній телевізійній авдіції в минулу неділю сказано, що мабуть, Москва приверне доплив газу перед повним припиненням економічної блокади. Як можливу компромісову п'ятформу подається „мораторієм“ на реалізацію литовського виступу з Союзу. Горбачов ніби вже не вимагає ліквідації самостійницьких прикрас у парламенті у Вільнюсі.

Очевидно, що такі переговори триватимуть довгенько і йтимуть як по груді. Але йдеться тут не тільки про Францію і Німеччину, а й про Америку, на якій страшенно залежить Горбачову і Литві, дармащо литовські лідери огрічені на ЗСА. Виявляється, що під час дводенних нарад Буша з французьким президентом Мitterаном тому два тижні на Флориді — вони рішили, що їхні міністри закордонних справ мають придумати спосіб, як довести до злагодження литовсько-советської кризи. Вони й придумали такого листа Мitterана і Коля. Всі симпатії українців по стороні Литви.

Комітет державної безпеки СРСР — організація мовчазна, та всі знають, яким громом серед ясного неба могли б загрозити тасмні скрині КГБ, коли б їх відімкнути. Хоч функціонує КГБ тасмно й уявляється як „держжава в державі“, але служать там звичайні люди, у яких виникають звичайні людські проблеми. Є проблеми і в КГБ та його лідерів. Про деякі з них розповідає Анатолій Головок у статті „Попередня діагноза“, опублікованій в журналі „Огонек“ ч. 8 за 1990 рік.

„Він прийшов до редакції і сказав, простеживши за метушено: „Розумію, вам, мабуть, набридли відвідувачі. Але мене вам буде цікаво послухати“. Виглянув у вікно, покосив очі на телефон, тихо зачинив двері й відреккомендувався: „Швасов Михайло Павлович, колишній капітан державної безпеки“.

І справді цікаво... Так описує А. Головок своє знайомство з колишнім капітаном Ростовського УКГБ (Управління Комітета Государственной Безопасности) і з ним важко не погодитись, що це „справді цікаво“.

Майже в той самий час надійшли до редакції журналу „Огонек“ листи інших колишніх офіцерів КГБ. „Дорога редакціє! Звернутися до вас мене примушує страх. Так, саме страх, але не за себе, а за наше суспільство, за простих советських людей, які можуть знову зазнати сваволі й беззаконня тридцятих років“.

— пише колишній офіцер КГБ А. Нестеров, який, за його словами, знав переслідування й шантажу за те, що, пропрацювавши в КГБ

Наталія Осока

ОРГАНИ БЕЗПЕКИ, ЩО СТАНОВЛЯТЬ НЕБЕЗПЕКУ

п'ять років, почав протестувати проти відвертої фальсифікації, розправ з працівниками за критику, зловживав владою. Такі ж мотиви були і в двох інших листах.

Будинки КГБ завжди розташовані в найкращих найтихіших, найзеленіших кутках республіканських столиць чи обласних міст. В Ростові обласне управління державної безпеки розташоване на вулиці Енгельса, 31. Проходяться повз будинку грізної установи матері, бавляться діти й не здогадуються, що там у цьому місті, можливо, стріляють чийогось сина. Ніхто не знає, скільки людей прирєкли у тих стінах на передчасну смерть, скільки вбито своїх же працівників КГБ за допомогою „нешасних випадків“, „автономіальних аварій“ чи розстрілюючи в підвалах внутрішніх тюрем КГБ. І відбувалося все те не в далекі сталінські роки, а в зовсім недавні брежнєвські. Нема гарантії, що цього не відбудеться й тепер, у роки гласності та перебудови. Адже ж тасмна діяльність КГБ лишається недоторкованою.

Сваволя керівників КГБ в Ростові досягла таких масштабів, що чутин про них просочилися назовні й поширилися далеко за межі злочинної установи.

За вироком військового трибуналу 17-го листопада 1985 року розстріляли Олександра Хвостикова,

який під час служби в КГБ виступав „ворожий елемент“ в релігійному середовищі. Його обов'язком було відвідувати всі Служби Божі та уважно слухати проповіді, бо начальство воліло, щоб вони велися в дусі наукового комунізму, а Євангеліє тлумачилось за допомогою марксизму.

Багаторічне перебування в православному храмі не вплинуло позитивно на офіцера КГБ. Він тероризував службовців Церкви за те, що в їхніх проповідях не було нічого спільного з марксизмом, вимагав і отримував хабарі від Ростовської Епархії, награвувавши в такий спосіб 142 тисячі карбованців. Перед розстрілом Хвостиков признався в скоєнні цього злочину, бо до останнього дня сподівався, що його не скарають на смерть. Так йому обіцяли. Навіть після оголошення виroku заявив: „Все одно сам під стіною не стою, доведеться запросити ще двох-трьох керівників“.

Дружина розстріляного Хвостикова пояснила, що хабарі її чоловіку не потрапляли, чоловік періодично закуповував на них дефіцитні продукти й пояснював, що все це призначено для його начальників.

Керівники КГБ в Москві добре знали, що діється у підлеглих установах. Адже армія з тисяч воєнків КГБ отримувала великі гроші за те, щоб до КГБ СРСР звідусюди надходила найдеталь-

ніша інформація: що думають, читають, їдять в кожній хаті і в кожній установі. Отож історія з Хвостиковим була не єдина, що надходила з Ростова. То бензину продали, то гроші розікрали, то цілий рік людей тримали в слідчій тюрмі, а вони, як виявилось, зовсім ні в чому не винні, заарештованих на підставі зфабрикованих справ. Спекулювали там імпортованою апаратурою і, нарешті, дійшло до того, що з кабінету слідчого, з сейфу викрали документи.

Москва відреагувала тим, що начальники управління Хвостикова відправили на пенсію. Одного заступника перевели до Волгограду, другого полковника в якесь інше місто. Потім похопилися, що розкидалися такими „цінними“ кадрами не варто й знову їх пригрозили. Але перед тим звільнили душ десять офіцерів КГБ. Деякі з них відреагували на звільнення спокійно. Мовляв, набридли їм служба, де як на кораблі під час шторму „нудити, а під час тривоги“. Проте іншим було прикро, що не встигли запровадити в життя розроблені плани по акриричтву „антисовєтських елементів“. Тепер свої здібності вони спрямували на боротьбу з „мафією в чистіському середовищі“, пишучи доноси в КГБ СРСР на недавніх начальників і колег. Проте керівники КГБ в Москві теж недоволені, бо якщо скарги ті розслідувати до кінця, то ниточка потягнеться надто далеко. В КГБ без цього багато клопоту, отож внутрішні справи вирішили не ворушити.

Закінчення буде.

Роман Кузар

НЕМА ТО, ЯК „НАВЕСЕЛО“

Павло Незабудько, „Скоморох“, віршовані гуморески й сатири, вступ „До читачів Скомороха“ — д-ра О. Степа, портрет автора Яно Юліана Середяка, Буенос-Айрес, Аргентина, 1990, ст. 200.

ські усмішки, „Еміграційні“ родзинки, „Перо під ребро“, „Сатиріон“ і в останньому виданому „Скоморосі“, а теж у чисельних фейлетонах і гумористичних дописах, поміщуваних в журналах цієї категорії („Мітла“, „Лис Микита“ тощо) й у нашій загальної пресі, Анатолій Хвостиков замість хист розсмішувати читачів своїми різноманітними сміховинками: часом легшого, вибачливого супроти своїх земляків сатиричного характеру, часто гострішого, „коли струна перерветься“, а найчастіш — середниками колочої іронії й сарказму — його посыліють політичної зброї проти ворожих супротивників насильства і зятій. Коли ж перелетіть в авторському серці, то він не вагається вжити грубого бурлеску, як реакцію на приповідки советської обманства поневолених народів. Ось приклад останнього засобу такого насміху:

„Перестройка“ й „Гласність“ Горбачова — Це, на практиці, порожня мова. Москва обмань і „обколомом“, А він буде нести психеюном.

Борис Тимошенко

ЛАНЦЮГИ ЖИВІ Й МЕРТВІ

III

Та не зважаючи на переслідування й тортури, українських письменників не можна було зупинити від активної та безпосередньої політичної діяльності, бо воєвиль гинула нація, в безодні імперського шовінізму сезали українська мова, культура, самобутність. Великодержавні колонізатори безсоромно грабували українську землю, найперше її надра — залізну руду, вугілля, нафту, газ. Вкрай необхідна була державна незалежність, що давало б змогу народу України бути господарем на своїй землі. На початку 1917 року доля нас усміхнулася — було утворено Українську Народну Республіку, з державною незалежністю, з демократичним устроєм. Було прийнято конституцію, що гарантувала людям найвищу демократичну свободу, що давали змогу вільного розвитку представникам усіх націй, що жили на Україні. Та більшовицькі війська, послані з Росії, задушили новітню українську державність.

Обнадійливими виявилися 20-ті роки. Постала змога національного відродження в рамках новоствореного Советського Союзу. Тодішня конституція гарантувала республікам право на самовизначення, аж до відокремлення. Але такі гарантії невдовзі виявилися просто фікцією, бо вони супречали самій природі централізму й російського шовінізму, що духовно сдлався із замірами більшовиків, які марили світовою революцією, які боролися за перемогу комунізму в усьому світі, коли не буде націй, коли виторяться єдиний „радянський народ“, з єдиною комуністичною культурою. На практиці ж мала початися тотальна русифікація, котрою найперше вражалися українці й білоруси, як найбільш споріднені з

Чи з іншого вірша:

Горбачов прирєк відкрито, „гласно“, Коротенько, цітко, ясно, Що нацменам усім „саком-наком“ Приготовлю дулю й фігу з маком.

Зібрані у „Скоморосі“ сатиричні вірші, тематично впорядковані в розділах „Міжнародні“, „Підсоветське“, „Новорічне“, „Побутове“, „Еміграційне“. Байки, пародії та епіграми, відносяться великою мірою до 1960-их та 1970-их років. Хоч вони куди ще не застаріли, частково їх уже коментовано раніш. Нам особливо цікаво, як зумів автор підхопити дещо гірше посмішки й осуду, коли йдеться про останнє, 1980 десятиріччя. Тому привидимо декілька зразків його гумору на тему підсоветського підсоння:

„Перестройку“ й „Гласність“ програми — В історії КП білі плями; Критика відкрита сталінізму.

Критика советстєаблішменту Заїхали раптомо на мілізну. А ось із приводу нагороди активістці-комуністці:

За її ударний труд й ось премію дають, Найвищу в нагороді — Теорію Леніна Володі.

Нараз голос чийсь позаду Струнує геть усю громаду, Пролаунавши громом з неба — А так й, поганій, треба!

Не занедбав Панько Незабудько згадати і „сильні світу цього“, що й не спішно ставити в обороні національних прав уярмлені Москвою народів: „Про малі ламання прав людини Чуємо щодня і щогодини, Ламання ж найбільше — прав народів, О, про те в ОН почути годі“.

Яби хоч міжнародні засоби інформації були об'єктивні, то тоді ще не все втрачено. А втім дійсність тут невесела:

У духовних злиднях Мідія задіяна, Нині, як і вчора — Безнадійно хвора. Щоб урятувати, Треба б так знайти: Язик нагострити, Розум доточити.

Щоб раз у наших буднях добре намізяться, читачам годилося б замовити собі збірку сатиричних віршів Панька Незабудька, „Скоморох“, на таку адресу: Anatol Demus, 940 18th E., Spokane, WA. 99203 USA.

КУТОК БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Ідучи слідом інших братських організацій

У „Фратернал Монитор“ із січня ц.р. появилися дві рецензії, темою яких були найновіші зміни в Східній Європі. Читаючи їх, зрозумілося почування, що вони промовляють до нас, Українського Народного Союзу та його членів.

Після дискусії про політичні події в Східній Європі і застанову Уряду ЗСА над можливістю Маршалового Пляну для Східної Європи, перша рецензія підказує нам, що роки 1989-1990 для братських організацій, особливо для етнічних братських організацій, можуть бути роками великої нагоди. Це була б нагода на братську, акцію, яка була б зв'язана із збірками на харч, на медичну допомогу, на одягу, на хлібо-хлібську машинерію, і т.д., щоб цим способом заохочувати свої землі, „своїх рідних краях перебудувати державну структуру та економіку“. Ця стаття дає говорити нам те, що братські установи повинні вимагати від американського Уряду, щоб він дозволив людям із Східної Європи, які хотіли б емігрувати, приїхати до ЗСА.

Другу рецензію написав гість-редактор Павло М. Пасерчин, мол., президент Організації об'єднаних лютеранів. Між іншим, Пасерчин каже, що „Містична Америки, країни неомежених можливостей, живе і процвітає за залізною заслоною для тих, хто мріє бути вільними“. Він бачить можливість великого напливу іммігрантів до ЗСА із країн Східної Європи та „викликає“ усі братські організації, щоб зайнялися есентуальним „переселенням втікачів“. Далі він говорить, що братські установи „будуть в унікальному та провідному становищі допомагати всім своїми силами і фінансами, щоб переселити, що нову хвилю іммігрантів, щоб цей тягар не падав виключно на державну бюрократію“. Він пропонує „що ми мусимо зачати розмову із федеральним Сейтвом департаментом та Службою імміграції та громадянства, щоб постійно інформувати нас та постійно бути в контакт з нами про найновіші зміни в становищах східноєвропейських втікачів і також,

Отже, пригадаймо собі, що означає слово братерство, та допоможімо нашим братам і сестрам в Україні. В союзній пресі пропонується багато акцій та багато із тих акцій уже переведено в діло.

Чи як окружна союзова організація чи союзний відділ, чи індивідуальний член, ми мусимо стати активними. Вибір собі акцію, яка найбільш відповідає нашим здібностям та спроможностям.

Приєднайтеся до акції збірок одягу, іграшок, мила ліків, чи релігійних книжок, або до збірки грошей, щоб закупити згадані речі, або до подібних акцій, та, як написано на афіші Фонду Допомоги Дітям Чорнобиль, „Поможіть Україні“. Це суть братерства, це ціль, задля якої створено УНСОЗ!

Андрій Воробець

ДЕСЯТКИ ТИСЯЧ осіб домагалися резигнації тимчасового президента румунського уряду Іона Лієску під час однієї з найбільших протикомуністичних демонстрацій в Тімішоарі від часу революції у грудні минулого року. В Букарешті, столиці країни, вже впродовж останніх кількох днів відбуваються протирядові демонстрації з вісьмоденою участю понад 10,000 осіб та з такими ж вимогами. Час до часу ці демонстрації набирають дуже драстичних форм, а що найголосніше звучить передвирборний клич „геть Іону Лієску, геть комуністів!“ Перші вільні вибори мають відбутися в Румунії 20-го травня, на пост президента країни кандидат І. Лієску. Політичні аналітики стверджують, що І. Лієску та кандидати з його Фронту національного спасіння мають куди кращі можливості, як кандидати інших партій, бо вони мають кращий доступ до засобів масової інформації.

ВПРОДОВЖ СВОЄЇ президентської кампанії дуже часто Віолету Барріос де Чаморо представляли, як покритвену вдову колишнього опозиційного провідника, яку обрано служити справі без жодного поняття про політику. Однак кілька днів після того, як В. Чаморо перебрала владу, вона дає до розуміння всім, що тільки вона та її дорядники будуть рішати про політичний напрямок Нікарагуа.

середовищі цих ширих дітей природи віками виторювалася неповторна культура — народне мистецтво, самобутній український фольклор, героїчна історія. Саме українські орачі й сівачі виторили й рідну мову, саме нині вона трималася, нині збагачувалася, саме вони живили головну субстанцію життя України, — адже загальновідомо: вираз мови — вираз йи народ. Саме ці люди найбільше поворастали духовним корінням у рідну землю, яку обробляли і яку по-особливому любили.

Коріння виявилось міцним, ударна сталінська колективізація захлинялася. Спротив їй чинив не тільки хлібороб рядовий, а й місцеві керівники, переважно люди з народу. І ось таких партійних та безпартійних, що не хотіли сліпо виконувати вказівки згорі, з центру, нещадно арештовували органи, а замість них в українські села валом повалили нові поселенці партійні та „робітничі“ класи. І були вони з отих комуністично шовіністично заражених, які патологічно зневажали все українське, і викоринувати його мали за честь і доблесть, вони й організували переважно хвастку сільську молодь, формували її в комсомольські осередки, в бригади, що розкуркулювали, що вигрібали в засіках останню жменю зерна, останній шматочок хліба виривали з рук голодній дитини. Україна вмирала не тільки цілими селами, а й великими регіонами. З України на Сибір, Далекій Схід, на Північ велетенської Росії поїхали спеціальними з викориненими українськими хазяями або й цілими їх родинами, переважно прирєченими на загибель. А навістрі із глибини матушки Росії теж поспішали спеціальними, їхали новітні колонізатори, аби заселити українську землю, де з голоду помирало корінь населення. Таких новітніх колонізаторів були мільйони, таких темпів і масштабів не могли забезпечити батюшки-царі, коли їх навіть разом узяти.

Продовження буде.

СПОМИН З ЛОНДОНУ

Цього року 8-ма класа української католицької школи св. Івана Хрестителя в Ньюарку поїхала до Лондону, Англія, на прогулку. Наша подорож почалася в середу, 28-го лютого, коли ми відлетіли із летища в Ньюарку о 8-й год. вечора. Ми приїхали до Гетвік летища на другий день о 8-й год. ранку. Із летища ми поїхали поїздом та підземкою до Українського Культурного Осередку ім. св. Володимира, де ми перебували 5 днів.

В Лондоні ми бачили багато цікавих та знайомих місць: найбільший та найславніший музей в світі Британський Національний Музей, другу найбільшу катедру в світі Св. Павла, Вестмінстер Ейбі, Биг Бен та Лондонську Вежу. Та нас найбільше цікавив Музей воскових фігур Мадам Трусов. У цьому музею були фігури славних осіб, як наприклад: акторів Чарлі Чапліна, Бені Гілла, співаків Майкла Джексона, Елвіса Преслі і Шер та акторів Мерелін Манро і Джеймса Бонда. Ми були дуже зацікавлені реалістичністю цих фігур, та було смішно коли наша настоятелька, Сестра Марія помилково почала розмовляти з одною з них.

В неділю вранці 4-го березня ми поїхали до української катедрі на Службу Божу. На цій Службі Божій був присутній наш колишній парох та теперішній владика Англії Михайло Кучмяк. Ми приїхали якраз в день його перших канонічних відвідін українських парафій в Англії. Його вітали за старовинним українським звичаєм хлібом і сіллю та потім Владика Михайло відправив а діяконували йому парох св. Івана Хрестителя з Ньюарку о. Богдан Лукій та парох катедрі о. Орач.

Після відправи сестри парафії приготували для нас дуже смачний обід. Хоч Владика не міг бути присутній на цьому обіді, ми пізніше загодили до його помешкання. Ми його привітали, із побажаннями від дітей нашої школи та парафії церкви св. Івана Хрестителя з Ньюарку. Він дав нам несподіванки: купив всім хлопцям пам'яткові сорочки з Лондону а всім дівчатам та паням подарував хустини, на яких були відбиті архітектурні пам'ятки Лондону. Нам було дуже приємно побачитися з Владикою, та коли вже прийшов час прощатися, ми не хотіли з ним розставатися. Він не тільки був нашим владикою, але також і багатьох з нас хрестив.

В понеділок, 5-го березня ми відлетіли додому. Ми приїхали до Ньюарку вісім

СВЯТОЧНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ
БЛ. П. ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

ший багато зробив для закріплення і розвитку нашої Церкви. Згадати б хоч такі почини, як відродження ідеї Українського Патріархату, організування Українського Католицького Університету, будова Собору Святої Софії в Римі, та розбудова і закріплення гієрархічної структури Української Католицької Церкви в Україні. Будучи на заслання, Блаженніший не тільки листувався з різними духовними та світськими особами, вірними нашої Церкви і писав пастирські листи, але також призначував священників для душпастирської праці на Україні та в різних околицях Сибіру, Уралу і Казахстану.

Далі, д-р І. Головинський відмітив, що до історичних заслуг нашого Патріярха слід також зачислити його дипломатичні успіхи серед державних мужів і журналістів західного світу. Пригадаймо собі, як мало писала про нас світова преса в 1950-их, 1960-их роках.

годин пізніше, та пороз'їжджалися домів змучені, але задоволені. Хоч ця прогулька не була дуже довгою, ми, може, не мали досить часу побачити все у Лондоні у нас залишилися чудові спомини і ці спомини залишаться з нами на ціле життя.

Наша класа хотіла б спеціально подякувати Сестрі Марії Розмаринович та о. Богданові Лукієві за те, що вони нас взяли та дозволили нам поїхати на таку чудову прогульку. Дякуємо також Марії Гельбіг та Оксані Третьяк з подорожньої агенції Скопів, що присвятили свій час, щоб організувати цю подорож. Рівно ж хочемо подякувати Христі Клофас і Наталії Козирі за те, що вони опікувалися нами в Лондоні.

Зеня Гельбіг
Арета Третьяк

Великою заслугою патріярха Йосифа, яку нам поки

що є навіть тяжко оцінити, це розбудова і закріплення ієрархічної структури Української Католицької Церкви в Україні. Сьогодні, коли ми є свідками відродження нашої Церкви на рідних землях, не забуваймо про дідусе ісповідниці віри Блаженнішого Патріярха і усіх єпископів.

У мистецькій частині, мистецький ансамбль бандуристів „Гомін“ гарно виконав пісню: „Молитва за Україну“ обр. Юрченка, „Ой там на горі“ — обр. Юрченка, „Сон в'язня“ Грабовацького і Лопатинського та народну пісню „Стоїть Явір“. Відома українська акторка Іванна Кононів дуже зворушливо відрекла поему Романа Завадовича присвячену Патріярхові Йосифові п. з „Владика Нескорених“. На закінчення шановна акторка започаткувала пісню „Боже Великий Творче Всесвіту“ що було дуже влучним повчанням з змістом прекрасної рецитатції та закінченням святочного відзначення річниці нашого незабутнього Патріярха

Любомір Калинич

Великою заслугою патріярха Йосифа, яку нам поки

Управа Відділу ОУА „Самопоміч“
в Нью Йорку

повідомляє своїх членів, що

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

— відбудуться —

в суботу, 12-го травня 1990 р., о год. 3 30 по пол.
в домі Товариства в Нью Йорку, Н. Й.
при 98 Друга Авеню

ПРОГРАМА ЗБОРІВ

Відкриття зборів: вітання і прийняття протоколу останніх зборів; звіти членів Управи, Контрольної Комісії і Товариського Суду; запити, дискусія і ухвалення абсолютної уступної Управи; вибір нових керівних органів Відділу; вибір делегатів на Загальний З'їзд; план праці і закриття.

Михайло Юзенько
голова

Ярослав Гуменюк
секретар

У шестидесятиріччя нашої матури
в Академічній Гімназії у Львові
(Головна — відділ А)

з відкриттям клонимо голови перед нашою Альмою Матер і вітаємо всіх її випускників

З цієї нагоди наш шкільний товариш

Всес. о. митрат Іван Кіт
в неділю, 27-го травня 1990 р. о год. 9 30
відправити

в українській католицькій церкві
в Шарперуа, Бельгія
Благодарственну і Просительну
службу БОЖУ

Після Святої Літургії буде відправлена

ПАНАХИДА
за спокій усіх наших товаришів,
що вже нас покинули.

Василь Бойко — Торонто, Канада
Степан Ганас — Монреаль, Канада
о. Іван Кіт — Шарперуа, Бельгія
Юрій Пачоский — Торонто, Канада
Орест Пиллар — Венто, ЗСА

ТИМЧАСОВИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Ізраїля Іцхак Шамір, який відкинув пропозиції Америки план для мирних переговорів з палестинцями, заявив, що закордонні країни та їхні уряди пробують присилувати його до переговорів з Палестинською Визвольною Організацією. „Ми цього не зробимо“, — прибічив І. Шамір, якому тепер дано мандат сформувати новий уряд Ізраїля без його колишнього співника Робітничої партії Речник І. Шаміра не хотів підтвердити, що мова у промові І. Шаміра була про ЗСА та їх намагання довести до мирних переговорів, однак підтвердив, що І. Шамір не хоче прийняти запропонованого плану Вашингтону в цій справі.

КОРЕСПОНДЕНТИ ЗАХІДНОЇ преси стверджують, що у литовському місті Каунасі, другому по величині після Вільнюса, громадяни зі спокоєм та витривалістю зносять війну нервів між їхнім урядом і президентом Михайлом Горбачовим. На запити кореспондентів вони відповідають, що віра та глибоке переконання, що їхні домагання є справедливі дають їм силу і витривалість.

В ПЕРШУ НЕВІДОМНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ

ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашого Дорогого і Незабутнього

БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

ФЕДОРА СТЕЦЬКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

в середу, 16-го травня 1990 р., в церкві св. Юра,
Нью Йорк, год. 9-та рано;

17-го травня 1990 р., в церкві Чесного Хреста,
Асторія, Н. Й., о год. 7-й рано;

18-го травня 1990 р., в церкві Благовіщення Пресвятої Богородиці, Фреш Медов, Н. Й., о год. 8-й рано.

Просимо про молитви за спокій душі Покійного.

ОЛЬГА — дочка

ІГОР І ПРУСА — внуки

ПОДЯКА

3 волі Всевишнього 17-го листопада 1989 р. відійшла від нас у Вічність

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І БАБУНЯ

бл. п.

НАТАЛІЯ ШУСТ
з дому ІЛЬНИЦЬКА

Цією дорогою складаємо нашу щирі подяку Родині, Приятилям та всім тим, що виявили пошану до Покійної та віддали їй останню прислугу своєю участю в похоронних відправах, за пожертву на Служби Божі, на Український Музей, на пластові видання, за квіти, листівки і устні висловлені співчуття і за теплі, щирі слова розваги.

Наша щиро-сердечна подяка Всесвітньому отцям християнства Ярославові Шустові, протоієреєві Іванові Терлецькому і отцям Богданові Карасеві за переведення похоронних відправ і Святої Літургії. Наша глибока подяка о. прот. І. Терлецькому за зворушливу прощальну проповідь, а о. христ. Я. Шустові за прощальні слова від Родини.

Щиро дякуємо Олі Сусні, Ксені Драган, Німі Ільницькій, Інці Грошевій Гайді і Василеві Пелешуцькому за щирі і теплі прощальні слова.

З глибокої душі дякуємо нашій громаді та всім тим, що відпрацювали нашу Найдорожчу, Незабутню Покійну в останню дорогу.

Нехай Всевишній відплатить Вам всім сторицею, а відчистить за все добро залишиться назавжди у наших серцях.

В пам'ять Покійної зложили на Служби Божі 270 дол., на Український Музей 5,640 дол. і на пластові видання 240 дол. (Списки жертводавців на Український Музей були поміщені в перших числах журналу „Наше Життя“ 1990 року, а на пластові видання в журналах „Пластовий Шлях“ і „Юнак“).

Муж — ВОЛОДИМИР

Донька — ОКСАНА КРУШЕЛЬНИЦЬКА

з мужем ЛЮБОМИРОМ і синами

МАРКОМ і ПАВЛОМ

Донька — МАРІЯ

Українське Лікарське Товариство

Північної Америки

Відділ Метрополії Нью Йорк - Нью Джерзі

ділиться сумною вісткою з членами та всім громадянством, що 18-го квітня 1990 року відійшов у Вічність довголітній член Товариства

бл. п. д-р медицини

ГРИГОРІЙ ЯВНИЙ

Опечаленія Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Управа Відділу

Українсько-Канадський Архів і Музей

Альберти

повідомляє українську громаду, що після довгої недуги, для 18-го березня 1990 року, залишив тужене життя, маченат і співосновник музею та незаступний провідник української громади в Едмонтоні, Канада, проживши 81 рік

св. п. о. митрат д-р

МИХАЙЛО СОПУЛЯК

ПАНАХИДУ відправлено 21-го березня, в Святу Літургію 22-го березня 1990 р. в катедрі св. Йосафата в Едмонтоні, Канада з участю Преос. Гимнатія Грецького, духовенства Альберти й українського громадянства. Тіліні останки Помершого поховано на цвинтарі св. Михайла.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ДИРЕКЦІЯ УКАМА

9543 - 110 Avenue Edmonton AB

Canada, T5H 1H3

В пам'ять нашого Найдорожчого, Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п.

Инж. Ярослав Кузьмина

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ

складаємо:

500 дол. на Церкву в Україні
500 дол. на РУХ
100 дол. на СКВУ
100 дол. на ЗУАДК
100 дол. на Український Музей в Нью Йорку
Дружина ДАРІЯ з Родиною

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТІ НАШОГО НАЙДОРОЖЧОГО
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНІ І БРАТА

бл. п.

ІВАНА БАРОНА

який з волі Всевишнього Бога, несподівано, на 72-му році життя (нар. 24-го вересня 1919 року у Пенсильванії), відійшов у Вічність 15-го березня 1990 року, а був похований 19-го березня в Кергонсконі, Н. Й., цією дорогою висловлюю найсердечнішу

ПОДЯКУ

Рідні, Приятилям і Знайомим, які у хвилини мого важкого горя, листово, телефонічно та особисто зложили своє співчуття та старалися облегшити мій біль. Моя глибока подяка Всесвітньому о. Е. Шараневичеві за відправу Панахиди, Святої Літургії і похоронних обрядів, за прощальне слово і відправлення тіліні останків Покійного на вічний спочинок. Щиро дякую хоробі „Золотий годині“ за спів під час похоронних відправ. Сердечно дякую за висловлені співчуття і прощальні слова в похоронному заведенні під час Панахиди: Миколі Василькові, Данилові Спободнові й Іванові Парашукові. Дуже вдячна тим усім Приятилям і Знайомим, що взяли участь у похоронних відправах і в тризні.

Щиро дякую за співчуття і прощальні слова на тризні мого М. Рубичеві, який проводив тризною, д-рові Р. Барановському, полк. П. Войновському, О. Литвиню і Р. Попадюкові. Щиро подяка Володимирові й Олі Міланам і Анні Бушак за пошлу у прийнятті гостей-родини.

Моя окрема велика подяка за пожертву у пам'ять Покійного, що насліді до мене разом з висловленою щирою співчуття. Пожертву розподілено згідно з бажанням жертводавця, а саме:

На Заупокійні Літургії (від 24 осіб), які будуть відправлені у церкві св. Трійці в Кергонсконі, Н. Й.
На Фонд Допомоги Дітям Чорнобилі:
Музей І. Г. 100 дол., Дарія Барон і Юрій Карач, Ю. І. Х. Севицький, І. Д. Вашик по 50 дол., д-р Крижановський М. 40 дол.

По 25 дол. — Клем Р. і З. Православне Сестрицтво в Мілвік, Н. Дж., Цапар О., Цапар Л., Н. Куйдич, В. І. К. Вальчук.

По 20 дол. — І. Парфонович, Баран М. І. М., мгр Гулей О. І. З., Гуменний О., Дудинський О. І. В., Коваленко В., Мисько К., Найда Д., Павлюк М. І. Р., мгр Равлюк Р. О., Савчук З. І. О., Сей С., Фенько Р. І. П., Чорний М. І. Г., 15 дол. — о. Любінський П. І. А.

По 10 дол. — Баран М. І. М., Барон А. І. І., Баран П., д-р Барановський Р. І. С., інж. Бобак Р., Боллак М. І. С., Безкорований О., Бушак А., Бушак В., Вітенько В., Вощук А., Головатий С. І. Х., Досік Д., Євчин М., Житинський А., Зиман Л., Ковальчук А., Кокоруд М., Кузіл Д., Кучерявий В. І. С., Лесіа А., Литвин О., Магновський В. І. М., Махтура М., Мілян В., Нейко І. І. М., Невіцкі В. І. Е., Орловський С., Орлин Л., Оршук О., Оршук О., Орловський С., мгр Рубин М., Рубчак Е., Стець Р., Тіх М., Харчишин Я., Хоманчук І. І. А., Чорний С., Швайка П., Шлак Д., Шубак А., Яців Л., по 5 дол. — Кармелюк І., Лукоська С., Пригода І. о. Шараневич Е.

Хай Всевишній прийме Покійного у свої небесні хорони, а всім Вас обдарує добрим здоров'ям.

Опечалена ДАРІЯ ЦАПАР-БАРОН

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 30-го квітня 1990 р., по короткій недугі відійшов у Вічність

наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА

бл. п.

ЮЛІЯ СЕМАНІШИН

з дому МЕУШ

ПАНАХИДА — середу, 2-го травня 1990 р., о год. 7-й веч у похоронному заведенні Humiston, Кергонсконі, Н. Й.

ПОХОРОН в четвер, 3-го травня 1990 р. о год. 10-й ранку в церкві Пресвятої Трійці, а опісля на місцевий цвинтар.

У глибокому смутку:

муж — МИКОЛА
дочка — СОФІЯ
сестра — СОФІЯ ДУЦАНІВСЬКА з мужем
БОГДАНОМ
брат — МИХАЙЛО МЕУШ з дружиною
ОКСАНОЮ
та ближча і дальша Родина в Америці та Україні

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 1-го травня 1990 р. відійшов у Вічність по тяжкій недугі, заосмотрені Найсвятішими Тайнами

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

о. Лев Любінський

парох церкви св. Трійці в Кергонсконі, Н. Й.

ПАНАХИДА І ПАРАСТАС в п'ятницю, 4-го травня, о год. 6-й веч. у церкві св. Трійці в Кергонсконі, Н. Й.

СВЯЩЕННИК ПОХОРОНИ в суботу, 5-го травня 1990 р. о год. 11-й ранку в цій же церкві, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Залиша у смутку:

дружину — АННУ
сина —
ОЛЕГА з дружиною ДІЯНОЮ
РОМАНА з дружиною КЕРІН
дочку —
МАРТУ
ЛІДУ з мужем ГЕРІ
сестру — НАДІЮ з Родиною
та ближчу і дальшу Родину

Замість квітів на могилу Родина просить скласти пожертву на Фонд Допомоги Дітям Чорнобилі або на бібліотеку УКУ в Римі.

